

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

בפני כב' השופטת יעל ייטב

תובע עופר מרדכייב
ע"י ב"כ עו"ד מנשה יאדו

נגד

נתבעים 1. הסוכנות היהודית לארץ ישראל
2. מגדל חב' לביטוח בע"מ
שתיהן ע"י עו"ד יריב מדר

פסק דין

מבוא

1. התובע, יליד 25.11.1983, נפגע בתאונה שאירעה ביום 20.4.07, במהלך משחק כדורגל שהתקיים במגרש הכדורגל שבמעון הסטודנטים אלטשול המנוהל על ידי הנתבעת. על פי המפורט בכתב התביעה, נתקלה רגלו של התובע בבור שהיה במגרש, הוא איבד את שיווי המשקל ונפל בעצמה ארצה. בעקבות הנפילה נגרם לתובע שבר תוך מפרקי בשורש ידו הימנית, שהיא ידו הדומיננטית.
2. הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת האחריות והאשם התורם, וכן בהערכת הנזק שנגרם לתובע והפיצוי הראוי בגינו.

אחריות הנתבעת

3. לשם הוכחת יסודותיה של עוולת הרשלנות, כאמור בסעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], מוטלת על התובע החובה להוכיח כל אחד מאלה: קיומה של חובת זהירות, התרשלות מצד המזיק, ונזק שנגרם בגינה. (ראו למשל: ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113; ע"א 862/80 עיריית חדרה נ' זוהר, פ"ד לו (3) 757; ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט (1) 113)).
4. אין למעשה מחלוקת בין הצדדים על נסיבות התאונה. כפי שתיאר התובע בתצהירו, בשעות אחר הצהריים ביום ו' שבו אירע האירוע, נטל התובע חלק במשחק כדורגל עם חבריו. לפתע נתקל בבור שהיה במגרש, מעד ונפל. עולה מהראיות שהבור שבו מעד התובע הינו חור במגרש המיועד להצבת מוטות לרשת המשמשת במשחק כדורעף. בעת התאונה לא היה הבור מכוסה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכיב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

5. עיקר המחלוקת בין הצדדים הינה באשר לאחריותה של הנתבעת. טענתה הראשונה של הנתבעת בשאלת האחריות הינה שלא קיימת אחריות מצידה, שכן התובע היה מסיג גבול במגרש, ושהה בו ללא רשות.
6. בתצהיר עדות ראשית פירט התובע כי המגרש משמש את כלל תושבי הסביבה, ופתוח בפני כל, בכפוף להצגת תעודה מזהה לשומר המוצב בכניסה. עוד פירט כי הגיע למקום עם קבוצת חברים אשר נהגה לשחק במגרש באופן קבוע, בכל יום שישי, במשך תקופה ארוכה.
7. מטעם התובע העיד גם מר עומרי זילברמן אשר שיחק עם התובע במגרש ביום האירוע. בתצהיר עדותו הראשית הצהיר העד כי הוא התגורר באזור המגרש מאז ילדותו, ותמיד נהג לשחק כדורגל במגרש. הכניסה למגרש כרוכה בהצגת תעודת זהות, ואולם בילדותו הותרה כניסתו למגרש ללא תעודת זהות. בחקירתו הנגדית השיב כי הוא וחבריו שיחקו במגרש בקביעות בימי ו'.
8. מטעם הנתבעות הוגש תצהירו של מר דוד דנינו, שהיה מנהל האחזקה במתחם אלטשול של הנתבעת. על פי האמור בתצהיר עדות ראשית, לשם הכניסה למגרש שבמתחם המעונות, היה צריך לעבור דרך שומר בכניסה למתחם. בסעיף 9 לתצהיר עדות ראשית הצהיר העד כי אנשים שאינם ממרכז הקליטה לא הורשו לשחק במגרש, אלא באישור מיוחד מראש. העד הצהיר כי לא ידוע לו על כי ניתן אישור שכזה. במהלך חקירתו הנגדית השיב העד שרכזות התרבות היא המעניקה אישורים. כמו כן השיב כי "זה עסק של רכזות תרבות שמחליטים אם להכניס או לא, אלא אם כן הם מגיעים עם אנשים שגרים שם. אני לא אחראי על נושא הכניסה והיציאה. אני אומר מה שנהוג" (פרוטוקול הדיון, עמ' 11, שורות 23 עד 25). העד השיב שאינו זוכר האם קיים במקום שלט המגביל את הכניסה למגרש לאנשים מהמתחם בלבד. עוד ציין "אבל כשהם באים לבקר, הם מציגים תעודת זהות. יש שם מאבטח 24 שעות והוא לא נותן לאף אחד להיכנס, בלי שמישהו אומר שהוא הקרוב שלו או החבר שלו. כך זה היה נהוג כל הזמן" (שם, שורות 27 עד 29). לשאלה האם הותרה הכניסה לאנשים שאינם מפקפקים, המגיעים לשחק במגרש, השיב העד כי "הביטחון היה מכיר את האנשים שמגיעים, כנראה סטודנטים. אם הוא מכניס אותם כנראה שהוא מכיר אותם (שם, עמ' 12, שורות 1 עד 2).
9. עולה מהמקובץ שגם אם היה המגרש מיועד בראש ובראשונה לסטודנטים המתגוררים במעונות, לא הייתה מניעה להיכנס למקום בכפוף להצגת תעודת זהות. התובע והעד מטעמו העידו במפורש על כך שכניסתם למקום הותרה אף

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכיב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

שלא התגוררו במעונות, וזאת לאחר שהציגו תעודת זהות. העד מטעם התובע הוסיף שהוא נוהג לשחק במקום בקביעות בימי ו', וכי שיחק במגרש עוד מילדותו.

10. גם העד מטעם הנתבעות לא שלל את האפשרות שהתובע נכנס למקום ברשות. על פי עדותו, מטרת האבטחה הינה למנוע כניסה של גורמים מפוקפקים למקום, ולא של כל מי שאינו מתגורר במעונות. אמנם העד העיד על איסור לשחק במקום ללא אישור מראש, ואולם ניתן היה ללמוד מדבריו שמתן ההיתרים אינו בתחום סמכותו וכי הוא מעיד על נוהג שידוע לו. העד לא הביא כל ראיה אובייקטיבית לקיומו של איסור או לקיומה של הנחיה האוסרת כניסה למגרש לסטודנטים שאינם מתגוררים במעונות, הוא לא ידע להשיב האם קיים במקום שלט האוסר שימוש במגרש למי שאינם דיירי המעונות. לא זו אף זו. העד לא הוציא מכלל אפשרות כי חבריהם של הסטודנטים המתגוררים במקום, או אף סטודנטים אחרים המוכרים למאבטח, מורשים להיכנס ולשחק במגרש. העד לא טען בעדותו שהתובע וחבריו התגנבו למקום, אלא השיב שאם המאבטח נתן להם להיכנס, כנראה הכירו אותם, וניתן ללמוד מדבריו שדי בהיכרות עם המאבטח כדי שהכניסה למגרש תהיה מותרת. עולה אפוא מהראיות שהתובע נכנס למגרש ברשות לאחר שהציג תעודת זהות, כפי שהעידו הוא וחברו, וכי הם לא התגנבו פנימה בדרך אסורה. קיימת במקום אבטחה רצופה במשך 24 שעות, וסביר להניח שאילו שהותו של התובע במקום הייתה אסורה או בלתי רצויה היה המאבטח פועל לסילוקו מהמגרש. לפיכך לא מצאתי שיש לקבוע כי התובע היה מסיג גבול במקום.

11. לא תיתכן מחלוקת של ממש לקיומה של חובת זהירות מושגית המוטלת על בעל מקרקעין או על המחזיק במקרקעין, למנוע מכשול במקרקעין דוגמת המכשול שגרם לנפילתו של התובע. מעבר לדרוש אציין כי חובת זהירות זו קיימת גם כלפי מסיג גבול.

12. השאלה הנשאלת בענייננו הינה האם קיימת גם חובת זהירות קונקרטיית, או שמא מדובר בסיכון טבעי ורגיל אגב פעילות ספורטיבית, ובענייננו – משחק כדורגל. קיומה של חובת הזהירות הקונקרטיית, נבחן בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה, האם בנסיבות הייחודיות של האירוע יכול וצריך היה אדם סביר לצפות את התרחשות הנזק. ככל שהתשובה לשאלה האמורה היא חיובית, קיימת חובה לנקוט אמצעי מניעה מסוימים ביחס לפעילות שיצרה את הסיכון הראשוני, שהתממש לכדי נזק.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

13. כפי שנקבע ע"י כבי השופט א' ברק (כתוארו אז) בע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש ואח', פ"ד (1) 113, 120-121 :

"חיי היום-יום מלאים סיכונים, אשר לעיתים מתממשים וגורמים נזקים, מבלי שיוצרי הסיכונים יישאו באחריות בנזיקין. הטעם לכך הוא, שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגינם נקבע, כעניין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטיית אינה מתגבשת. סיכונים אלה סבירים הם, וחיי חברה מתוקנים לוקחים את קיומם בחשבון... מי שהולך בדרך או יורד במדרגות עשוי לעיתים למעוד ולהחליק...אלה הם סיכונים סבירים, אשר יש להכיר בהם ולחיות עמם בחיי היום-יום. ההולך לבית-מרחץ אינו יכול להתלונן על שהרצפה חלקה..., והמתנדנד בנדנדה אינו יכול להתלונן על נזק, הנובע מסיכונים, שהם טבעיים לאותה נדנדה... המשחק עם ככל עשוי להישרט... והרוכב על סוס עשוי ליפול ממנו. אין הדין מטיל חובת זהירות קונקרטיית בגין סיכונים סבירים. חובת הזהירות הקונקרטיית אינה קיימת למניעתו של כל סיכון וסיכון. הדין מבחין בין סיכון סביר לבין סיכון בלתי סביר. רק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטיית."

14. הבור שבו מעד התובע היה מיועד להצבת מוט הרשת למשחק כדורעף. הבור נמצא בשולי המגרש, כפי שניתן ללמוד מהתצלומים, לא בקרבת השער, ואולם במיקום שאליו עשויים השחקנים להגיע במהלך המשחק. חובתה של הנתבעת כבעלת המקרקעין, כמחזיקה בהם, וכמפעילת מגרשי ספורט, הינה לדאוג לתקינות מגרש הספורט ולמנוע קיומם של מכשולים או מפגעים. קיומו של בור פתוח במגרש ספורט, גם אם ממדיו קטנים, אינו סיכון רגיל וסביר. מדובר במכשול העלול לגרום למעידה ולנזקי גוף, כפי שאירע בענייננו, זהו נזק שניתן לצפותו, ואשר ניתן למנוע אותו בנקיטת אמצעי פשוטים, כגון בקיומו של נוהל המבטיח את כיסוי הבור בסיוע השימוש, בדומה לנוהל המבטיח את החזרת הרשת למקומה.

15. ניתן ללמוד מהראיות שבמועד התאונה לא היה הבור מכוסה. עד התביעה מר זילברמן העיד שבדרך כלל לא היה הבור מכוסה בימי שישי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

16. עד הנתבעות מר דנינו, העיד בתצהיר עדות ראשית כי בסיום משחק כדורעף כוסו הבורות מחדש. מדי יום בשעת סריקת המתחם, ככל שהיה מוצא בור שאינו מכוסה, היה מכסה אותו בעצמו. גם עובדי הגינן הונחו על ידי העד לדאוג ולהציב את המכסים במקום. העד העיד כי לא ידוע לו על הסרת המכסים לפרק זמן ממושך. כמו כן העיד כי ביום שישי אין איש במקום לוודא את השבת המכסים. אלו שביקשו לשחק כדורגל היו צריכים לוודא שהבור מכוסה.
17. במהלך חקירתו הנגדית השיב העד שאכן טמונה סכנה בבורות (עמ' 9, שורות 31 עד 32, עמ' 10, שורה 2), ועל כן היו לבורות מכסים. מדי בוקר היו הגננים האחראים גם על המגרש מוודאים שהבורות מכוסים. גם הוא עצמו, אם היה עובר במקום ורואה שהבור אינו מכוסה, היה מכסה אותו. העד השיב שלא היה קיים נוהל המחייב את סגירת הבורות בתום המשחק על ידי שחקני הכדורעף (פרוטוקול, עמ' 10, שורות 12 עד 16). עוד השיב כי ימי שישי אינם ימי עבודה ועל כן הוא או הגננים אינם מצויים במקום ואין באפשרותם לכסות את הבורות. העד אף השיב כי לא ידוע לו האם ניתנה חוות דעתו של יועץ בטיחות.
18. ניתן ללמוד מהראיות שהנתבעת התרשלה בכך שלא ווידאה את כיסוי הבורות המהווים מפגע. במועד התאונה לא היה קיים נוהל מסודר לכיסוי הבורות, לא על ידי המשחקים כדורעף, אף לא על ידי המשחקים כדורסל או כדורגל. לא הוכח קיומו של נוהל גם באשר לעובדים במקום, לסריקה שיטתית של הבורות ולכיסויים, וההתרשמות מעדותו של עד הנתבעת הייתה כי כיסוי הבורות היה אקראי ומזדמן, בוודאי שלא נעשה בימי שישי או שבת, שאינם ימי עבודה.
19. היה על הנתבעות לצפות שהמשתמשים במגרש עלולים להיתקל בבור ולמעוד, כפי שאכן אירע לתובע. ניתן היה למנוע את המכשול בנקיטת אמצעים סבירים, ועל כן חבה הנתבעת באחריות לנזקיו של התובע.

האשם התורם

20. הנתבעות טענו כי יש להטיל על התובע אשם תורם בשיעור ניכר, שלא יפחת מ-50%, שכן, לטענתן ניתן היה להבחין במכשול, המקום היה מוכר לתובע אשר שיחק במקום שנים. נטען שמעדותו של העד מטעם התובע ניתן ללמוד שהוא ראה את הבור פתוח בכל ימי השישי ששיחק במקום, ועל כן לא הייתה סיבה לכך שהתובע לא ראה את הבור אף הוא.
21. בא כוחו של התובע טען כי התובע בניגוד לחברו לא נהג לשחק במקום בקביעות, ועל כן לא היה מודע לקיומו של הבור. התובע עצמו העיד כי התאונה אירעה זמן לא רב לאחר תחילת המשחק, לא יותר מ-20 דקות ממועד הגעתו למגרש. לאחר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

- שהגיע למגרש המתין זמן מה לצדי המגרש עד שהקבוצה ששיחקה באותה עת תסיים, ואולם בזמן שהותו בשולי המגרש, כמו גם בעת המשחק, לא הבחין בבור(עמ' 5 לפרוטוקול הדיון, שורות 24 עד 25).
22. קביעת האשם התורם נעשית תוך פניה למבחן האשמה המוסרית בין הצדדים. המבחן המקובל בפסיקה לבחינת אשמו התורם של אדם הוא מבחן "מידת האשמה", הנבחנת תוך בחינת האשמה המוסרית ומשקל המעשים והמחדלים של כל צד, של הניזוק ושל המזיק (ראו למשל ע"א 417/81 מלון רמדה שלום נ' אמסלם, פ"ד לח (1) 72).
23. בענייננו, לא מצאתי שיש לייחס לתובע אשם תורם כלשהו. התובע כאמור העיד על כך שעובר לתחילת המשחק הוא אמנם ישב לצד המגרש ואולם הוא לא ראה את הבור. עדותו הייתה אמינה, ולא מצאתי שעדותו הינה בלתי סבירה. כפי שהעיד גם העד מטעם הנתבעת, קוטר הבור קטן והוא מצוי בשולי המגרש, ועל כן לא בנקל ניתן להבחין בו. שחקן המשתמש במגרש ספורט אינו מצפה שיימצאו בו בורות עמוקים, ומטבע הדברים הוא מתרכז בכדור ובשחקנים האחרים ולא במגרש, במיוחד במגרש שמצבו הכללי טוב, כמו בענייננו, ושאינן לצפות לכך שיימצאו בו מהמורות, מכשולים או בורות.
24. לעומת זאת מצאתי שאשמה של הנתבעת רב. הנתבעת הייתה מודעת לסיכון הטמון בבורות ועל כן מלכתחילה סברה שיש לכסותם. חרף מודעותה לא נקטה בשגרת נהלים שנועדו להבטיח את כיסוי הבורות באופן שיטתי. סביר בעיני שהתובע התרשם ממבט כללי שהמגרש במצב תקין, ועל כן לא בדק כל שעל, ולא הבחין בבור.
25. בחינת האשמה המוסרית ומשקל המעשים והמחדלים של כל צד, של הניזוק ושל המזיק, מעלה שאין לקבוע בענייננו אשם תורם.
- הנכות הרפואית**
26. לכתב התביעה צירף התובע את חוות דעתו של ד"ר מ' יצחקי, אשר קבע כי בעקבות התאונה נותרה לתובע נכות בשיעור של 10%. הנתבעות הגישו את חוות דעתו של ד"ר לבני אשר קבע כי לא נותרה לתובע נכות בעקבות התאונה.
27. לאור הפערים בין מומחי הצדדים מונה ד"ר שי לוריא כמומחה מטעם בית המשפט בתחום האורתופדיה.
28. בחוות דעתו תיאר המומחה כי על פי רישומי חדר מיון מהיום שלאחר התאונה, נמצאה רגישות ונפיחות בשורש כף יד ימין, ללא עיוות או חוסר עצבי. שבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכיב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

- שנמצא טופל בתחילה בקיבוע גבס. ביום 3.5.07 נערך צילום ונמצא ריסוק בשבר, בעקבותיו התובע נותח, עבר החזרה פתוחה וקיבוע פנימי של השבר.
29. המומחה פירט שהתובע התלונן בפניו על כאבים בשורש כף יד ימין בהרמת משקל, בעבודה ממושכת על מחשב, בכתיבה ובשינויי מזג אוויר. מוגבל בעבודות בית, לא יכול לצבוע או לעבוד עם מקדחה. קיבל אישור להארכת זמן במבחנים, קיימת רגישות יתר לחבלות קלות. מוטרד מיכולת העבודה במקצוע.
30. בבדיקה שנערכה ביום 17.11.11, מצא המומחה צלקת רחבה מאוד וולרית במרכז האמה המרוחקת, ללא נפיחות או דיפורמציה; רגישות ממוקמת מעל חלקו הוולרי של הסטילואיד של הרדיוס. תנועה סיבובית של שורש כף היד מלווה בקליק בולט. מבחן ווטסון לאי יציבות המפרש בין הסקפואיד ללונניט גורם לקליק בולט ומלווה בקרפטציה ובכאב. המומחה ציין שטווח התנועה זהה בין הצדדים. בבדיקה נירווסקולרי. בגפה עליונה צבע הגפה נמצא תקין, תחוה שמורה בפזור אולינרי, רדיאלי ומדיאני. כוח גס אולינרי, רדיאלי ומדיאני- 5 מתוך 5.
31. המומחה התייחס בחוות דעתו לבדיקות העזר שנערכו לתובע, החל בצילום רנטגן מיום 21.4.07, שבו נמצא שבר תוך מפרקי עם תזוזה וכלה בצילום רנטגן של שורש כף היד מיום 2.6.10 שבו נראה מצב "לאחר קיבוע שבר ברדיוס דיסטלי עם פלטה וולרית יעודית. ללא קיצור של הרדיוס או עדות לפגיעה ברצועה בין הסקפואיד ללונניט. זווית סקפולוניט בצילום לתראלי תקינה. קיימת עדות לשינויים נווניים קלים במפרק הרדיו- קפרלי, בין הפוסות של הלונניט והסקפואיד".
32. בסעיף הדיון והמסקנות ציין המומחה "התובע מתלונן על הגבלה בתפקוד על רקע כאבים בשורש כף יד ימין, לאחר שבר ברדיוס המרוחק. בבדיקה אין ירידה בטווחי תנועה, אך קיימת קרפטציה ורגישות בבדיקת יציבות המפרק בין הסקפואיד ללונניט אשר יכולים להתאים לאי יציבות של מפרק זה או לשינויים ניווניים במפרק. בצילום נראה שבר תוך מפרקי של הרדיוס הדיסטלי, עם ריסוק והחזרה טובה של השבר אך עדיין עם מדרגה תוך מפרקית. בצילומים מאוחרים נראים שינויים ניווניים קלים באזור זה".
33. המומחה הוסיף וציין כי כיון שמדובר ביד ימין דומיננטית של גבר צעיר, יש מקום לקבוע נכות. כן ציין כי לא קיימת עדות במסמכים רפואיים לתלונות לפני מועד התאונה אודות יד ימין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

34. על יסוד ממצאיו קבע המומחה שבעקבות התאונה נותרה לתובע נכות רפואית בשיעור של 10%, לפי פרט 135(1) ב' לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת זרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן- "התוספת לתקנות"). המומחה ציין כי קיימת אמנם תנועה מלאה בשורש כף היד, אך התנועה מלווה בכאב, בתחושת חיכוך ויתכן שאף באי יציבות של המפרק. המומחה הוסיף כי בצילומים נראים סימני פגיעה תוך מפרקיים כבר היום, ועל כן הוא מסכים עם האמור בחוות דעתו של ד"ר יצחקי מטעם התובע כי בעתיד יתכנו שינויים ניווניים במפרק. המומחה הוסיף כי סעיף זה מקיף בעיניו את הפגיעה בשורש כף יד ימין בכללותה, כולל הצלקת הניתוחית הרחבה.
35. אשר לנכות הזמנית קבע המומחה כי קיים תיעוד לחופשת מחלה בת 3 וחצי חודשים לאחר התאונה, וסביר להניח כי התובע סבל בתקופה זו מנכות זמנית בשיעור של 100%.
36. הנתבעות חלקו על חוות הדעת של המומחה וטענו שלא היה מקום לקבוע לתובע נכות צמיתה לאור הממצאים שהעידו על כך שאין כל מגבלה בתנועה. נטען שקביעת המומחה מתבססת על תלונותיו של התובע אודות כאבים בלבד, וכי אין מקום לבסס נכות על תלונות סובייקטיביות. עוד הפנו הנתבעות לכך שהמומחה קבע את הנכות על יסוד "סעיף הסלי", ולא על יסוד סעיף ספציפי.
37. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחוות הדעת של המומחה מצאתי שיש לאמץ את מסקנותיו. המומחה לא הוזמן לחקירה ולא נשלחו לו שאלות הבהרה. המומחה עיגן את קביעתו באשר לשיעור הנכות בממצאיו, בבדיקות העזר, וגם בתלונותיו של התובע. המומחה ציין כי קיים שבר תוך מפרקי של הרדיוס הדיסטלי, עם ריסוק והחזרה טובה של השבר, אך עדיין קיימת מדרגה תוך מפרקית. זאת ועוד, המומחה לא התעלם מהעדר הגבלה בתנועה, והסביר בחוות דעתו מדוע סבר שיש לקבוע נכות גם בנסיבות אלו, תוך שהוא מצביע לא רק על כך שהתנועה מלווה בכאב, אלא גם בתחושת חיכוך ויתכן שאף באי יציבות של המפרק כמין כן הצביע על סימני הפגיעה התוך מפרקיים והצפי לשינויים ניווניים במפרק. הסבריו של המומחה היו מפורטים ומקצועיים, ומצאתי שיש לאמץ את חוות דעתו.
38. לאור האמור אני קובעת שבעקבות התאונה נותרה לתובע נכות צמיתה בשיעור של 10% בגין הפגיעה בשורש כף יד ימין.

הנכות התפקודית

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

39. לטענת התובע, כיון שמדובר בנכות בשורש כף ידי ימין, שהיא ידו הדומיננטית, עולה נכותו התפקודית על נכותו הרפואית. הנתבעות טענו מנגד כי לא נותרה לתובע נכות תפקודית כלשהי, אף הצביעו על כך שהנכות שקבע המומחה מתייחסת בין היתר לצלקת ניתוחית רחבה שאין לייחס לה כל משמעות תפקודית.
40. בתצהיר עדות ראשית תיאר התובע כי ידו הימנית היא היד הדומיננטית, וכי בעקבות הפגיעה עד היום הוא סובל מכאבים בעת הרמת משקל, בעת עבודה ממושכת מול המחשב, בעת כתיבה ובשינויי מזג האוויר. התובע ציין כי במקצועו נהוג לעבוד באולמות עם מחיצות ומיזוג אוויר אשר גורם לכאבים, וכן לבצע עבודה ממושכת מול מחשב, הדורשת הקלדה רבה.
41. בקביעת שיעור הנכות התפקודית יש לשקול את טיבה של הנכות האורתופדית, בכף יד ימין, שהינה היד הדומיננטית, את עבודתו של התובע, ואת הקשיים שאותם תיאר במהלך עדותו.
42. בדרך כלל משקפת הנכות האורתופדית גם את הנכות התפקודית. בענייננו אמנם כוללת הנכות הרפואית גם נכות בגין צלקת ניתוחית, ואולם המומחה לא נשאל שאלות הבהרה באשר להיקף הנכות האורתופדית, או באשר לטיבה של הנכות בגין הצלקת, האם יש לה השלכות תפקודיות אם לאו. כיון שהמומחה לא ראה לנכון להפריד בין הנכויות השונות, סביר בעיני להניח שכלל הנכות הרפואית שנקבעה היא תפקודית, בין היתר בשל מידות הצלקת ובשל מיקומה. כזכור, מדובר בכף יד ימין דומיננטית, לאדם צעיר, שמרבית עבודתו באמצעות מחשב, עבודה הדורשת מן הסתם הקלדה בהיקף ניכר. שקלתי גם את העובדה שלא קיימות מגבלות תנועה של שורש כף היד. בשים לב למכלול הנסיבות, מצאתי לקבוע ששיעור הנכות התפקודית עומד על 10%.

הנזקים

נזק לא ממוני

43. בהתחשב בנכות שנקבעה, בכך שמדובר בכף יד ימין דומיננטית, בניתוח שעבר התובע, בהשפעה על תפקודו ועל לימודיו, ובאפשרות להגבלת התפקוד בעבודה, אני פוסקת לתובע בראש נזק זה, סכום של 45,000 ₪ נכון להיום.

הפסדי השתכרות בעבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

44. במועד התאונה עבד התובע, לצד לימודי הנדסת תוכנה, כמוכר בחנות מגה. לאחר התאונה נעדר מעבודתו לתקופה של כ- 4 חודשים. מנתוני השכר שהגיש ניתן ללמוד כי הכנסתו המצטברת של התובע ב- 9 החודשים שבהם עבד בשנת 2006 (בחודשים אפריל עד דצמבר) עמדה על 28,490 ₪, היינו- הכנסה חודשית ממוצעת של 3,165 ₪. בחודשים ינואר עד מרץ שקדמו לחודש התאונה, עמד שכרו המצטבר של התובע על 6,533 ₪, היינו, על 2,178 ₪ בממוצע לחודש. לאור הנתונים האמורים מצאתי שיש לקבוע את הפסד השכר על בסיס ממוצע השכר בשנת 2006 בתוספת שלושת החודשים הראשונים בשנת 2007, היינו- **2,918** ₪.
45. בחודש אפריל, הוא חודש התאונה עמד שכרו של התובע על 2,441 ₪, היינו, הפסד של - 477 ₪; בחודש מאי עמד שכרו של התובע על 408 ₪, היינו, הפסד של 2,510 ₪. בחודשים יוני ויולי לא הייתה לתובע הכנסה, היינו- הפסד של 5,836 ₪; ובחודש אוגוסט עמדה הכנסתו של התובע על 1,227 ₪, היינו, הפסד של 1,691 ₪. לאחר מכן שב התובע לעבודה רגילה, שם עבד עד לפרישתו שעל פי תשובותיו בחקירתו הנגדית אינה קשורה לתאונה.
46. לפיכך מצאתי שיש לקבוע הפסד שכר בסך של - **10,514** ₪ בראש נזק זה. לסכום האמור יש להוסיף ריבית והפרשי הצמדה כדין מאמצע תקופה.

גריעה מכושר השתכרות

47. התובע סיים את לימודיו לתואר בוגר ומאז השלמת לימודיו באוקטובר 2011 הוא מהנדס תוכנה במקצועו. לפני כשנה החל לעבוד במקצועו.
48. במהלך עדותו העיד התובע כי הוא עובד בעבודה זמנית ביבנה בשל הקשיים למצוא עבודה במקצועו בדרום. במהלך השבוע הוא מתגורר בבית דודתו ברחובות, ובסופי שבוא חוזר לבית הוריו בבאר שבע. על פי עדותו, בכוונתו לשוב להתגורר בבאר שבע והוא מחפש עבודה סמוך למקום מגוריו. בקרוב אמור להיפתח פארק הייטק בבאר שבע, והתובע מנסה להשתלב בעבודה באחת החברות שיפעלו במקום, לשם כך שלח קורות חיים. עוד השיב כי ככל שלא יעלה בידו להשתלב בעבודה בבאר שבע, ינסה למצוא עבודה אחרת באזור המרכז.
49. לטענת התובע, הוא מצוי בתחילת דרכו המקצועית, ועל כן יש לקבוע את פוטנציאל שכרו לפי ממוצע שכר העובדים בתכנות מחשבים המתפרסם על ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, העומד כיום על סכום של 19,756 ₪. בסיכומי הציע בא כוחו של התובע לקבוע את בסיס השכר על סכום שלא יפחת ממוצע

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 10-07-45717 מרדכיב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

- שכר העובדים בתכנות עם השכר הממוצע במשק, הכולל עובדים זרים, העומד על 9,088 ₪.
50. הנתבעות הציעו מנגד לאמץ את שכרו של התובע כיום, הנע לטענתו בין 6,500 ₪ לחודש ל- 7,500 ₪ לחודש. נטען שהתובע בעל מקצוע עוד מנובמבר 2011, הוא אינו בתחילת דרכו, ועל כן יש לקבוע את הפיצוי בהתאם לנתוניו העדכניים.
51. אף שהתובע החל לאחרונה את דרכו המקצועית, עדיין הוא מצוי בראשית דרכו, וניתן להעריך כי פוטנציאל שכרו גבוה מהשכר שאותו הוא משתכר כיום, הן לאור העובדה שזו לו שנת העבודה הראשונה, הן לאור ממוצע השכר הענפי, והן לאור ניסיונותיו להשתלב במקום עבודה אחר. על הזמניות שבמקום עבודתו יעידו מגוריו בבית דודתו, שיבתו לבית הוריו בסופי שבוע, וניסיונותיו להתקבל לעבודה בפארק ההייטק בבאר שבע.
52. לאור הנסיבות והעובדה ששיקוליו של התובע אינם בהכרח כלכליים והוא מעדיף להישאר בדרום ולא לעבור למרכז הארץ, מצאתי שיש לאמץ את הצעתו של בא כוחו של התובע ולקבוע בסיס שכר שהינו ממוצע (במקורב) בין השכר הממוצע במשק לבין ממוצע שכר עובדי התכנות, בסכום של 14,500 ₪.
53. בהנחה של עבודה עד גיל 67, ומחצית תחשיב אקטוארי, יש לפסוק לתובע פיצוי בסכום של 195,000 ₪. סכום זה מגלם לטעמי גם את הפיצוי בגין אבדן זכויות הפנסיה והתנאים הסוציאליים.

עזרה וסיעה

54. בשים לב לטיב הנכות ולכך שמדובר ביד ימין דומיננטית, לתקופת הנכות הזמנית, לכך שהתובע עבר ניתוח, ולאחר מכן נזקק לטיפול פיזיותרפיה, וכן בשל האפשרות שגם בעתיד יזדקק לעזרת מה, מצאתי שיש לפסוק לתובע פיצוי בסכום של 10,000 ₪ בראש נזק זה לעבר ולעתיד.

הוצאות

55. בשים לב לנכות ולהוצאות שהיו לתובע, מצאתי שיש לפסוק פיצוי בסכום של 5,000 ₪ בראש נזק זה.

ניכוי תשלומי המוסד לביטוח לאומי

56. לתובע שולמו תשלומים שונים בגין דמי תאונה. יש לנכות את התשלומים ששולמו, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין.

סיכום

57. בהתאם לאמור תשלמנה הנתבעות לתובע סכום כמפורט להלן-

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 45717-07-10 מרדכייב נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל ואח'

נזק לא ממוני-	45,000 ₪ ;
הפסד הכנסות בעבר-	10,514 ₪ ;
גריעה מכושר השתכרות-	195,000 ₪ ;
עזרת הזולת –	10,000 ₪ ;
הוצאות-	5,000 ₪ ;
סה"כ-	<u>265,514 ₪</u>

58. לסכום בגין הוצאות העבר יש להוסיף הפרשי הצמדה וריבית כדין. מהסכום המתקבל יש להפחית את תשלומי המוסד לביטוח לאומי, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין.
59. הנתבעות תשלמנה לתובע את הוצאותיו, וכך שכר טרחת עו"ד בשיעור של 23.6%.
60. הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 ימים מהיום שבו הומצא פסק הדין לבאי כוח הצדדים, שאם לא כן, יישאו ריבית והפרשי הצמדה כדין.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ג, 03 יולי 2013, בהעדר הצדדים.

יעל ייטב, שופטת